Р Е Ш Е Н И Е
№ 2994

гр. София, 08.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 24 състав,** в публично заседание на 14.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7144** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДС/.

Образувано е по искова молба на К. Г. Ф. срещу КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ. Претендира се обезщетение общо в размер на 5 457.57 лева по чл. 104, ал. 1 от ЗДС в резултат на отменена от органа по назначаването заповед за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата, както и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ /К./ – редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва исковата молба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата молба.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № 517ЛС/20.06.2011 г. на председателя на К. е наложено дисциплинарно наказание «уволнение» и е прекратено служебното правоотношение с К. Г. Ф., на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДС, за заеманата от нея длъжност «главен

инспектор», с ранг втори младши в [населено място], към Регионална дирекция за областите Г., Велико Т., Р., Л. и П. със седалище [населено място], при К.. Заповедта е оспорена от ищцата в настоящото производство пред Административен съд – София град, който с протоколно определение от 10.04.2012 г., постановено по адм. дело № 6126/2011 г., е прекратил производството по делото на основание чл. 159, т. 8, предл. 1 от АПК, поради отмяна на оспорената заповед с изричен акт от нейния издател. Със заповед № 239/05.03.2012 г. на председателя на К. е отменена заповед № 517ЛС/20.06.2011 г., с която на К. Ф. е наложено дисциплинарно наказание «уволнение» и е прекратено служебното й правоотношение. Със заповед № 337ЛС/18.04.2012 г. на председателя на К. К. Ф. е възстановена на длъжност «главен инспектор» в Регианална дирекция за областите Г., Велико Т., Р., Л. и П., в [населено място], с ранг втори младши към Главна дирекция «Контрол на пазара», считано от 19.04.2012 г.

Като доказателства в производството пред настоящата инстанция са приобщени и извлечения от трудовата и служебната книжка на ищцата, заявление от 23.05.2013 г. на К. Ф. до председателя на К. и писмо изх. № И-862-0102-4722/25.06.2013 г. на Дирекция «Инспекция по труда» - С., както и справки от Националната агенция за приходите /НАП/ с наличните данни за осигуряване на лицето К. Г. Ф. за периода 01.06.2011 г. – 30.06.2013 г. и за актуално състояние на всички трудови договори за лицето К. Г. Ф.. По делото е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза със задачи да определи точният период, в който ищцата не е работила в периода от уволнението до възстановяването й на работа, както и размерът на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДС /действал преди изм. в ДВ, бр. 38/2012 г., в сила от 01.07.2012 г./. Съгласно заключението на вещото лице ищцата не е работила в периода на уволнението й до възстановяването на работа, както следва: от 20.06.2011 г. до 30.06.2011г. включително – 11 календарни дни /9 работни дни/ и от 01.08.2011 г. до 18.04.2012 г. включително – 8 месеца и 18 календарни дни /за месец април 2012 г. работните дни са 11/. Вещото лице е констатирало, че К. Ф. е работила по трудово правоотношение в [фирма], [населено място], от 01.07.2011 г. до 29.07.2011 г. с брутно месечно трудово възнаграждение в размер на 1 156.00 лева, което е по-високо от получаваното в К. и поради това този период не следва да участва в разчета на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДС. Съгласно експертизата размерът на полагащото се обезщетение на ищцата, при съобразяване на разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДС /действала преди изм. ДВ, бр. 38/2012 г., в сила от 01.07.2012 г./, е общо 5 430.00 лева, като обезщетението за: месец юни 2011 г. е в размер на 247.14 лева /9 работни дни/; месец август 2011г. е в рамер на 604.16 лева; месец септември 2011 г. е в рамер на 604.16 лева; месец октомври 2011 г. е в рамер на 604.16 лева; месец ноември 2011 г. е в рамер на 604.16 лева; месец декември 2011 г. е в рамер на 604.16 лева; месец януари 2012 г. е в рамер на 604.16 лева; месец февруари 2012 г. е в рамер на 604.16 лева; месец март 2012 г. е в рамер на 604.16 лева; месец април 2012 г. е в рамер на 349.80 лева /за 11 работни дни/.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Съгласно приложимата редакция на чл. 104, ал. 1 от ЗДС /изм. ДВ, бр. 95 от 2003 г./ когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на брутната си заплата за цялото време, през което не заема държавна

служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно или неявяването му да заеме службата. Следователно, предпоставката, обуславящи приложимостта на посочения текст е наличието на отменена от съда или органа по назначаването заповед за прекратяване на служебното правоотношение. По делото е установено и това не се оспорва от страните, че служебното правоотношение на ищцата с К. е прекратено от органа по назначаването, като заповедта, с която е прекратено това правоотношение впоследствие е отменена от органа по назначаването със заповед № 239/05.03.2012 г. на председателя на К.. Следователно е налице предпоставката за приложение на чл. 104, ал. 1 от ЗДС и предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДС е основателен. По отношение размера на дължимото обезщетение по делото е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитра като компетентно и обективно изготвена в съответствие с приетите доказателства по делото и закона. Съгласно заключението на експертизата размерът на полагащото се обезщетение на ищцата, при съобразяване на разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДС /действала преди изм. ДВ, бр. 38/2012 г., в сила от 01.07.2012 г./, е общо 5 430.00 лева. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че размерът на обезщетението следва да се определи в съответствие с редакцията на чл. 104, ал. 1 от ЗДС /изм. – ДВ, бр. 95 от 2003 г./. В процесния случай е приложим именно чл. 104, ал. 1 от ЗДС в цитираната му редакция, тъй като нормата е материално-правна, като с изменението й /ДВ, бр. 38 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г./ не й е придадено обратно действие, т. е. същата действа занапред – към правоотношенията, които са възникнали след 01.07.2012 г. В процесния случай правото на обезщетение на ищцата е възникнало с влизането в сила на заповедта за отмяна на заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищцата, т. е. правото на обезщетение е възникнало на 05.03.2012 г., т. е. преди датата 01.07.2012 г.

По изложените съображения исковата молба следва да бъде уважена като основателна до сумата в размер на 5 430 лева. По отношение на дължимата лихва следва да се има предвид, че е приложима разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Вземането по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД не е възнаграждение, а обезщетение за мораторни вреди, като се презумира, че вредата е равна на размера на лихвения процент по време на забава. Следователно, претендираната законна лихва в случая се дължи от датата на предявяване на иска за обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДС, което е станало към датата на подаване на исковата молба в Административен съд – София град, а именно от 17.07.2013 г. В съответствие с това на ищцата следва да бъде присъдена и законна лихва от този момент до окончателното плащане на паричното задължение.

С оглед изхода на спора и заявената претенция за разноски от страна на ищцата, съдът намира същата за основателна, като на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът по спора следва да бъде осъден да плати разноските по назначената съдебно-счетоводна експертиза в размер на 200 лв. и държавна такса в размер на 10 лв., както и възнаграждението за адвокат в размер на 470 лв.

Водим от горното Административен съд – София град, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ да заплати на К. Г. Ф., с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 3, обезщетение за времето, през което не е заемал държавна служба в резултат на отмяната от органа по назначаване на заповед № 517ЛС/20.06.2011 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите за прекратяване на служебното й правоотношение, в размер на 5 430 /пет хиляди четиристотин и тридесет/ лева, ведно със законната лихва върху това обезщетение, считано от датата на предявяване на иска до окончателното плащане на паричното задължение.
ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ да заплати на К. Г. Ф., с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 3, направените по делото разноски общо в размер на 680 /шестстотин и осемдесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: